

nur havis hazardajn momentojn inter klasoj, ne surprizis tio, ke ili trovis nenion. Kion ili nepre bezonis estis longa tempo sen la spirado de s-ino Pinĉ apud iliaj nukoj.

Post kvin minutoj Ron kaj Hermiona kuniĝis kun li, kapneante. Ili iris por la tagmanĝo.

“Vi daŭre serĉos dum mi estas for, ĉu ne?” diris Hermiona. “Kaj sendu al mi strigon se vi eltrovos ion.”

“Kaj vi povus demandi al viaj gepatroj, se ili scias kiu Flamel estas,” diris Ron. “Estas sendanĝere demandi al ili.”

“Tre sendanĝere, ĉar ambaŭ estas dentistoj,” diris Hermiona.

Post kiam la ferioj komenciĝis, Ron kaj Hari tro amuzis sin por pensi multon pri Flamel. Ili havis por si mem la tutan dormejon, kaj la komuna ĉambro estis multe pli malplena ol kutime, do ili povis akiri la bonajn fotelojn apud la fajro. Ili sidis dum horo post horo manĝante ion ajn, kion ili povis rosti ĉe la pinto de kuirforko – panon, patkukojn^[36], ŝaŭmsukeraĵon^[37] – kaj planante rimedojn por aranĝi la eksigon de Malfid el la lernejo, kiuj estis amuzaj por diskuti, eĉ se ili ne povus sukcesi.

Ron ankaŭ komencis instrui al Hari kiel ludi la sorĉistan ŝakon. Tiu estas ĝuste kiel mogla ŝako, krom tio, ke la figuroj vivas, pro kio la ludo aspektas multe kvazaŭ oni direktus trupojn en batalo. La pecaro de Ron estis tre malnova kaj uzdifektita. Kiel ĉio ajn, kion li posedis, tiu estis posedaĵo de alia familiano de li – en tiu kazo, de lia avo. Tamen, malnovaj ŝakpecoj prezentis veran avantaĝon. Ron konis ilin tiel bone, ke li neniam devis peni por regi ilin.

Hari ludis per figuroj, kiujn Ŝemus pruntis al li, kaj ili tute ne fidis lin. Li ankoraŭ ne estis sperta ludanto, kaj ili daŭre kriis kontraŭajn konsilojn al li, kio konsternis lin. “Ne sendu min tien, ĉu vi ne vidas lian kavaliron^[38]? Sendu *lin*, ni povas elporti la perdon de *li*.”

Je Kristnaskvespero Hari enlitiĝis ĝoje antaŭĝuante la venontan tagon pro la manĝaĵoj kaj la amuzoj, sed tute ne esperante donacojn. Kiam li vekiĝis frumatene, tamen, la unua afero kiun li ekvidis estis malgranda amaso de paketoj apud sia lito.

“Feliĉan Kristnaskon,” diris Ron dormeme dum Hari eksaltis el la lito kaj surmetis sian banrobon.

“Al vi ankaŭ,” diris Hari. “Rigardu ĉi tien. Mi havas kelkajn donacojn.”

“Kion vi anticipis, napojn?” diris Ron turniĝante al sia propra amaso, kiu estis multe pli granda ol tiu de Hari.

Hari tenis la plej altan paketon. Tiu estis envolvita en dika bruna papero, kaj skribaĉite ĉe la supraĵo estis “Al Hari, de Hagrid”. En ĝi estis krude ĉizita ligna fluto. Hagrid evidente ĉizis ĝin mem. Hari blovis ĝin – ĝi sonis